

Arrest

nr. 38 626 van 11 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 november 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2009 dient verzoeker samen met zijn echtgenote en minderjarige kinderen een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Het Hit Eurodacsysteem geeft aan dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Litouwen. Verzoeker geeft toe een asielaanvraag in Litouwen te hebben ingediend.

Op 16 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in om medische redenen.

Op 19 augustus 2009 verklaren de Litouwse autoriteiten zich akkoord met de terugname van verzoeker.

Op 18 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen.

"Het aangehaalde medische motief kan niet aanvaard worden om het verblijf van betrokkene te regulariseren. Uit het medisch verslag van 04/11/2009 (zie gesloten omslag) van de ambtenaar-geneesheer blijkt immers dat het medisch element dat betrokkene aanhaalt deze door de administrateur-geneesheer wordt geëvalueerd en kwam ze tot de conclusie dat, rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van overname namelijk Litouwen, er haar inziens geen medisch motief aanwezig is om betrokkene niet uit te leveren. Bovendien merken we uit het medisch verslag op : 'dat betrokkene aandoening vrij banaal is. er geen specialistische behandeling nodig is en de medicatie zeer gemakkelijk te verkrijgen is". Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van uitwijzing namelijk Litouwen. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land van overname een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG noch op artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie welk aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure. Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen."

Op 18 november 2009 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en overdracht aan de Litouwse autoriteiten genomen.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"(...)

Schending van het artikel 9ter van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 10 en 11 Gecoördineerde Grondwet; Schending van de artikelen 2 en 3 van Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4.11.1950, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Manifeste beoordelingsfout.

Manifeste beoordelingsfout.

Het afwijzen van een aanvraag 9ter is strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verwerende partij diende dus te onderzoeken of de ingeroepen ziekte een reële risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, vooraleer een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen.

Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden. Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is. Verzoeker heeft niemand waarop hij kan terugvallen. Verzoeker heeft ook geen mutualiteit in het land (dus ook geen terugbetaling).

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd. Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoeker in ons land en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Teruggaan naar haar land van herkomst is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische medische toestand die hiermee in verband staat. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

(...)"

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) en het feit dat de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie komt dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van overname, namelijk Litouwen, er geen medisch motief is om verzoeker niet uit te leveren. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij dient te onderzoeken of de ingeroepen ziekte een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling vooraleer een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen en hieruit een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet meent te kunnen afleiden, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er vooreerst op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, de beslissing geen onontvankelijkheidsbeslissing is. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen immers ontvankelijk doch ongegrond. In de motivering van de bestreden beslissing valt duidelijk te lezen dat de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie komt dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van overname, namelijk Litouwen, er geen medisch motief is om verzoeker niet uit te leveren. Tevens wordt ook gesteld dat verzoekers ziekte vrij banaal is en geen specialistische behandeling behoeft en dat de medicatie voor zijn ziekte zeer gemakkelijk te verkrijgen is. Vervolgens stelt de bestreden beslissing: *"Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is, in het land van uitwijzing namelijk Litouwen. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land van overname een inbreuk uitmaakt op de Europese*

richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens". Uit de eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing blijkt aldus dat de verwerende partij wel degelijk heeft onderzocht of de ingeroepen ziekte een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt. Verzoekers argument mist feitelijke grondslag. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, beperkt verzoeker zich ertoe te stellen dat het afwijzen van een aanvraag 9ter strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden. Met een dergelijke summiere uiteenzetting toont verzoeker geen schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zoals uit bovenvermelde motivering van de bestreden beslissing blijkt, wordt duidelijk uiteengezet waarom artikel 3 van het EVRM niet wordt geschonden. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om deze motieven te weerleggen, doch beperkt zich tot een gratuite bewering dat het afwijzen van een aanvraag 9ter strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Voorts stelt verzoeker dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden doordat hij geen mutualiteit heeft in het land en ook niemand heeft om op terug te vallen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Aldus diende de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid na te gaan of verzoeker op zodanige wijze lijdt aan een ziekte, dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Uit de voormelde bespreking is reeds gebleken dat de verwerende partij dit heeft nagegaan en dit wordt ook gestaafd door de stukken van het administratief dossier. De verwerende partij heeft de medische problematiek van verzoeker laten onderzoeken door een ambtenaar-geneesheer, die tot de conclusie komt dat er geen gevaar bestaat om verzoeker terug te sturen naar Litouwen omdat zijn medische problemen ginds kunnen worden behandeld en de medicatie voor zijn medische problemen gemakkelijk te verkrijgen is. Aldus heeft de verwerende partij haar beslissing gebaseerd op een correcte feitenvinding en heeft ze haar beslissing zorgvuldig voorbereid. Het geldende artikel 9ter bepaalt nergens dat verzoeker moet kunnen terugvallen op een mutualiteit noch dat verzoeker iemand moet kunnen hebben om op terug te vallen. Evenmin kan een dergelijke verplichting worden afgeleid uit het zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien beperkt verzoeker zich opnieuw tot het uiten van een gratuite bewering. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij in Litouwen over een verblijfsrecht beschikte. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom hij niemand zou hebben om op terug te vallen. Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting wordt niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin maakt verzoeker een manifeste beoordelingsfout aannemelijk. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd wel rekening gehouden met zijn medische problematiek en met de opvolging in het land naar waar hij zal worden teruggezonden. Verzoeker houdt verkeerdelijk voor dat de beslissing een onontvankelijkheidsbeslissing is.

Wat de schending van de overige in het middel aangehaalde bepalingen betreft, laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is zo al ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU